

EMMY SE ŘÍTLA ŠKOLNÍ CHODBOU, až se málem srazila s doktorem Leandrem.

„Jejda, nazdar,“ řekl. „Už se cítíme lépe?“

„Uhm,“ zamumlala Emmy a přikrčila se za ním. Právě zahlédla na druhém konci chodby krysaře, šel s ředitelem.

Krysák ho viděl taky. Z postranní kapsy se ozvalo poděšené zapištění a hned nato pocítila Emmy škrábání vzhůru po paži. Málem hlasitě vyjekla.

„Okamžitě mi sundej ty drápy z krku!“ zasyčela Emmy a pokoušela se vyprostit Krysákovi, který se jí schoval pod vlasy.

„Cos to říkala, Emmalino?“ Psycholog vytáhl modrý blok a obrátil stránku.

Emmy vycouvala ze dveří a přitom se pokoušela vypáčit Krysákovy pevně zařaté tlapičky. „Ale nic, pane doktore – *au!*“

Doktor Leandr vyšel za ní a něco si chvatně zapisoval. „Často si povídáš sama se sebou?“

Emmy Krysákem zatřásla, už trochu zuřivě. „No,

tak občas. Když mi něco vážně *vadí*, nebo mě něco *bolí* –“

„Máš snad z něčeho strach? Myslíš si, že se tě někdo pokouší dostat?“

„Někdo mě právě dostal,“ ucedila Emmy přes zařáté zuby a bolestivým škubnutím si odtrhla Krysáka z krku. „A někdo jiný –“ vrhla uštvaný pohled na doktora Leandra – „mě pořád pronásleduje.“

Mrskla Krysákem do batohu, ale on se jí pořád křečovitě držel.

„Kdo tě pronásleduje, Emmalino?“ Doktor Leandr poklusával se skloněnou hlavou vedle ní a všechno si zapisoval. „Pověz mi o tom.“

Emmy se na něj podrážděně podívala. „Obří pavouk, co vysává mozky. Třímetrová nudle. Napište si tam, co chcete. Já jdu na gymnastiku!“

„Samomluva... halucinace,“ mumlal si psycholog a všechno si poznamenal. Emmy si šla po svém. „Chová se nepřátelsky, když se jí vyptávám...“

Než se jí podařilo vyprostit ruku z Krysákova ďábelského sevření, došla až do poloviny hřiště. „Musel jsi tak hysterčit?“

„Já nehysterčil.“ Krysák se zatím dokázal ovlád-

nout a tvářit se s obvyklou důstojností. „Jen jsem reagoval s přirozeným instinktem štvaného zvířete. Instinkt, dovolím si dodat, je něco velmi pochopitelného pro –“

„Sraba?“ Emmy si opatrně osahala zátylek.

„- pro zvíře, které musí užívat všechny svůj důvtip a –“

„Močový měchýř?“

„Zavři zobák,“ odsekl Krysák podrážděně. „A stejně, ty jsi ta, kdo má *potíže*. Proč vůbec k tomu chlápkovci chodíš? Baví tě týrat žáby? Slyšíš tajemné hlasy?“

„Slečna Hružová mě k tomu nutí. Však víš, moje vychovatelka.“

„Ale proč?“

Emmy se zadívala na fotbalový zápas. „Říká, že duševní zdraví je důležité a že je to stejné, jako pravidelná návštěva u doktora, nebo tak nějak.“

„A ty tomu věříš?“ namítl Krysák pohrdavě.

„Moc ne, ale nevadí mi, když přijdu o hodinu. Beztak tam chodím jen místo hodiny tichého čtení.“

„Dobře, Joe! Dobrá práce nohama!“

Emmy šla za řadami diváků u postranní čáry. Všichni fandili, ale Joeův otec nejhlasitěji ze všech. Přecházel sem a tam a mával rukama.

„To se ti povedlo! Jen tak dál! Do toho, DO TOHO!“

Joeův otec se smál, obličej mu zářil spokojeností, a Emmy bodla ošklivá závist. Možná otec Joea nutí hodně se učit a snažit se, jak tvrdí ve své básničce, ale určitě je taky na svého syna hrdý.

No jo. Její rodiče dnes večer přijedou a možná na ni budou také hrdí. Schovala si všechny testy, písemnou práci s názvem „Zvěř Indie“ a poslední vysvědčení. Představila si jejich výraz, až uvidí všechny ty jedničky. Neměla by jim svou školní práci ukázat už v autě? Nebo raději později doma? Ne – možná to jen všechno sváže stužkou do úhledného balíčku a dá ho rodičům, než půjde spát...

„TAK NE! Sleduj hráče, ne míč! Poslouchej mě, TY HLUPÁKU!“

Joeův otec rychle přecházel sem a tam. Krk měl naběhlý a hrdost ve tváři se změnila v zuřivost, jen hořel.

Emmy se nedokázala na Joea podívat. Teď jeho básničku chápala líp.

Ale má své vlastní starosti. Přes hlavy diváků zahlédla muže v černém, vyšel ze školy a teď se rozhlížel kolem.

Emmy se podívala na druhou stranu, kde se podél školního pozemku táhla řada stromů a křoví. Muž si rukou zastínil oči. Počkala, až se podívá jinam, a pak vystřelila jako zajíc do bezpečí stromořadí.

„Proč jsi utíkala? Zase vidíš toho zlého chlapa?“ ozval se z batohu Krysákův roztřesený hlas, jakmile ho položila na zem.

„Je tam,“ potvrdila Emmy a přikrčila se za křovím, „ale našla jsem místo, kam se schovat.“

„Do tmy je ještě daleko,“ staral se Krysák. „Nemohla bys mi najít nějakou pěknou díru?“

Emmy vykroukla opatrně mezi listím. Kde je profesor Hryzák teď? Podívala se zpátky a viděla, jak se Krysákovo malé kulaťoučké tělíčko škrabe z kapsy ven. „Neutíkej, Krysáčku!“

„Příroda volá,“ řekl Krysák stručně, poodběhl k blízkému stromu a chtěl se vyčůrat. „Když *dovolíš*?“

Upřeně se na Emmy díval, dokud neodvrátila pohled – a pak se seběhlo všechno najednou, ostré písknutí píšťalky, někdo vykřikl a křovím proletěl černobílý míč. Přistál těsně za Emmy a točil se dokola.

„Jdu pro něj!“ zavolal známý hlas a v příštím okamžiku zadupaly křovím dvě statné nohy. Zakoply o Emmy, vzduchem se mihla vyzutá bota, a Joe pro-

letěl v divokém poklusu v modrém dresu kolem a přistál ostrým loktem rovnou na Krysákův dlouhý, růžový ocas.

Krysák zaječel, automatickým reflexem po něm chňapl a zakousl se mu do bicepsu. Objevila se kapka krve. Joe, ve tváři celý bledý, zíral na ruku.

„Je mi... špatně,“ zašeptal. „Mám takový... divný pocit.“

„A já jsem na tom ještě hůř,“ lapal po dechu Krysák a držel si poškozený ocas. A pak už neřekl nic, protože Joe se začal zmenšovat.

Rovnou jim před očima, bez nejmenšího varování, se Joe zmenšil do Krysákovy velikosti. Jeho šaty se zmenšily s ním, kromě boty, kterou ve svém pádu ztratil. Joe vyjeveně civěl na černou kopačku, větší než on.

„Joe! Kde jsi? Máš ten míč?“

Ozval se dupot nohou, volání hlasů. Krysák, s packou na tlamičce, jen mlčky zíral na Joea.

Na velké přemýšlení nebyl čas a Emmy reagovala automaticky. Nacpala Joea i s Krysákem do batohu, skulila se do klubíčka a zavřela oči.

